ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze r ozhodl v senátě složeném z předsedkyně [redacted] a soudkyň [redacted] a [redacted] v právní věci žalobce: [redacted] se sídlem [redacted] proti žalovanému: **Ministerstvo financí,** Ustřední finanční a daňové ředitelství, se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 12.8.2008, Č.j.: 43/66637/2008-431,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 12.8.2008, Č.j.: 43/66637/2008-431, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,-Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání ve věci odmítnutí žádosti o poskytnutí informací Finančním ředitelstvím v Brně, a kterým bylo rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 2.7.2008, Čj.: 11854/08-1500-703157, potvrzeno.

V žalobě uvedl, že se na Finanční ředitelství v Brně obrátil s žádostí o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o informacích), a žádal poskytnutí všech informací obsažených v zápisech z porady metodiků Finančního ředitelství v Brně a Ministerstva financí

České republiky týkající se výkonu daňové správy za blíže nespecifikované období ,ve vztahu k daňovým subjektům upravujících aplikační postupy stran jednotlivých ustanovení zákona č. 337/1992 Sb., zákona č. 586/1992 Sb. ,zákona č. 593/1992 Sb. a zákona č. 235/2004 Sb. v platném znění. Finanční ředitelství v Brně žádosti žalobce rozhodnutím ze dne 2.7.2008 nevyhovělo a nebylo vyhověno ani jeho odvolání.. Důvod nevyhovění žádosti odůvodnil správní orgán tím, že povinné subjekty jsou zavázány především k tomu, aby zveřejňovaly základní a standardní informace o své činnosti tak, aby byly přístupné veřejnosti.. Ostatní informace, které se vztahují k jejich vnitřní působnosti, zveřejňovat nemusí. Právo na poskytnutí informací není absolutní .Zápisy z porad často obsahují pouhou sumarizaci témat k další diskusi nad podněty vzešlými z praktické aplikace právních předpisů, vymezují situace, jež bude v budoucnu vhodné či nutné napravit, přičemž účastníci se víceméně radí o dalších postupech, aniž by na poradě vzniklo závazné stanovisko. Porada je místem k diskusi a jejím účelem je pouze doporučení nebo nastínění vhodných postupů. Tyto názory jsou z povinnosti poskytovat informace vyloučené, a to ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Finanční ředitelství v Brně poskytlo žalobci odkaz na internetové stránky, kde lze dohledat veškeré pro daňové subjekty užitečné informace. Žalobce s tímto odmítnutím jeho žádosti nesouhlasil a namítal, že odkaz na webové stránky Ministerstva financí a Finančního ředitelství v Brně nelze požadovat za poskytnutou informaci, když se na uvedených stránkách požadovaná informace nenachází. Rovněž tak nelze požadovat odkaz na blíže neidentifikovaný finanční zpravodaj za relevantní poskytnutí omezené informace. Dle názoru žalobce Finanční ředitelství v Brně nedostálo povinnosti, kterou mu ukládá pro případ omezeného poskytnutí informace § 11 odst. 1 citovaného zákona o informacích, podle kterého Finanční ředitelství v Brně postupovalo. Podle uvedeného ustanovení je povinný subjekt všechna omezení práva na informace provést tak, že poskytne požadované informace, včetně doprovodných informací, po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Finanční ředitelství v Brně tak nepostupovalo, jakkoli své rozhodnutí odůvodnilo a dle § 11 odst. 1 neposkytlo omezenou informaci.Postupovalo dle § 11 odst. 2 zákona o informacích, ale pro takový postup nebyly naplněny zákonné podmínky stanovené v § 11 odst. 2 pod písm. a) až c) citovaného zákona. Na poskytnutí požadovaných informací ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. nedopadá, neboť zde uvedená výjimka se týká pouze vnitřních pokynů obsahujících informace, které neovlivňují nikoho jiného, mimo subjekty mající podle citovaného zákona povinnost poskytovat informace, týkající se jejich rozhodovací činnosti. Zmiňované požadované zápisy z porady metodiků Finančního ředitelství v Brně a Ministerstva financí nejsou vnitřním pokynem, na který by se vztahovalo ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) citovaného zákona. Informace, které žalobce požadoval, se týkají výkonu veřejné správy a Finanční ředitelství v Brně, jakožto povinný subjekt, je má k dispozici. Nejednalo se tak o případ, kdy by bylo požadováno sdělení informace, kterou by byl povinný subjekt teprve nucen z různých podkladů vytvářet,ale o informace, které objektivně existují. Skutečnost, že tyto informace jsou obsaženy v jakémsi vlastním interním pokynu je nerozhodná. Za interní pokyn ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1990 Sb. nelze považovat každý akt, který správní orgán takto označí. Rozhodný je obsah konkrétního pokynu nebo jiného aktu. Vydávání instrukcí, interních pokynů a směrnic nadřízeným orgánem je tak pouhou realizací oprávnění řídit činnost podřízených a vždy se bude jednat o takové akty, které se dotýkají pouze pracovníků, kteří jsou jimi vázáni. Při naplnění uvedených skutečností lze podle žalobce za takové akty považovat i interní pokyny Ministerstva financí České republiky upravující pracovní postupy při správě daní. Týkají-li se však zmiňované „interní pokyny“ výkonu veřejné správy, tedy činnosti správce daně navenek ve vztahu k veřejnosti a aplikace jednotlivých ustanovení daňových zákonů vůči daňovým subjektům, nelze je, ač jsou takto označeny, považovat za informace vyloučené z práva na jejich poskytnutí těm, jichž se postupy v nich upravené bezprostředně týkají. Není přitom

rozhodné, zda se jedná o pokyn řady D nebo řady DS, rozhodující je pouze ta skutečnost, zda takový pokyn obsahuje informace, týkající se výkonu veřejné správy navenek, či se jedná výlučně o akt organizační, metodický nebo řídící. Uvedený názor žalobce dovozoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 5As 28/2007-89 ze dne 17.1.2008. Předmětem sporu je výklad pojmu informace nebo poskytnutí informace, kdy se žalobce dožadoval toho, aby mu byly poskytnuty zápisy z porady metodiků Finančního ředitelství v Brně a Ministerstva financí České republiky. Žalovaný sdělil žalobci pouze, co tyto zápisy obsahují, „Zápisy z porad často obsahují pouhou sumarizaci témat k další diskusi nad podněty vzešlými z praktické aplikace právních předpisů, vymezují situaci, jež bude v budoucnu vhodné či nutné upravit, přičemž účastníci porady se radí o dalších postupech, aniž by nutně na poradě muselo vzniknout závazné stanovisko.“ Žalovaný důsledně trval na tom, že nelze poskytnout listinu, nýbrž obsah. Žalobce namítl, že informací není informace o obsahu zápisu z porady metodiků Finančního ředitelství v Brně a Ministerstva financí České republiky, nýbrž obsah těchto zápisů poskytnutý v listinné podobě ve formě okopírování na papírech nebo poskytnutých v elektronické podobě ve formě skenování na CD nosiči. Uvedený názor má oporu v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1As 17/2008-67 ze dne 7.5.2008. Žalobce nesouhlasil s žalovaným v tom, že zápisy z porad často obsahují pouhou sumarizaci témat k další diskusi nad podněty vzešlými z praktické aplikace a že se orgány finanční správy pouze radí o dalších postupech, aniž by muselo vzniknout závazné stanovisko. Žalobce v příloze přiložil jako vzor zápis z porady metodiků Finančního ředitelství v Brně ze dne 3.6.2005, ve kterém se nacházejí mimo jiné stanoviska k jednotlivým ustanovením zákona o dani z přidané hodnoty a uvedl, že nevidí žádný rozumný důvod, proč by veřejnost neměla být informována o tom, jak bude postupováno v určitých věcech týkajících se daně z přidané hodnoty. Jak vyplývá z tohoto zápisu, nejedná se ani o dotazy a názory, ani o budoucí rozhodnutí, jsou to stanoviska k jednotlivým ustanovením zákona. Ze všech těchto důvodů má za to, že nic nebránilo tomu, aby mu mohly být požadované zápisy z porady metodiků Finančního ředitelství v Brně a Ministerstva financí České republiky poskytnuty . S odkazem na důvody uvedené v žalobě navrhl, aby bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva financí České republiky č.j. 43/66637/2008-431 ze dne 12.8.2008 i rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně č.j. 11854-08-1500-703157 ze dne 2.7.2008 a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň požadoval, aby žalovanému bylo uloženo do 30 dnů od doručení rozsudku poskytnout všechny informace obsažené v zápisech z porady metodiků Finančního ředitelství v Brně a Ministerstva financí České republiky týkající se výkonu daňové správy, tedy činnosti finančních úřadů a Finančního ředitelství v Brně, jakožto orgánu veřejné moci navenek ve vztahu k daňovým subjektům upravujících aplikační postupy stran jednotlivých ustanovení zákona č. 337/1992 Sb., v jeho platném znění, a jednotlivých ustanovení zákona č. 586/1992 Sb., v jeho platném znění, zákona č. 593/1992 Sb. v jeho platném znění a zákona č. 235/2004 Sb. v jeho platném znění.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žaloba je zcela nedůvodná. Ministerstvo financí shledalo veškeré argumentace finančního ředitelství odůvodňující zamítavé rozhodnutí v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. Žalovaný spatřuje hlavní účel tohoto zákona v povinnosti státních orgánů přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Právo na poskytnutí informací není absolutní, může být omezeno, a předpokladem pro postup dle zákona č. 106/1990 Sb. je skutečnost, že žadatel přesně specifikuje požadovanou informaci a správní orgán jako povinný subjekt rozhodne, zda a v jakém rozsahu předmětnou informaci poskytne. Zákon č. 106/1999 Sb. byl koncipován tak, aby umožnil veřejnosti seznámit se s informacemi, na nichž může mít zájem, které v daném případě mohou představovat pouze výstupy navazující na porady, o jejichž zápisy žalobce žádal, a z nich potom vycházejí vydávané metodické pokyny, které jsou však ministerstvem pravidelně

zveřejňovány také způsobem umožňujícím dálkový přístup, tedy pro neomezený počet uživatelů. Zápisy z porad často obsahují pouhou sumarizaci témat k další diskusi nad podněty vzešlými z praktické aplikace právních předpisů, vymezují situace, jež bude v budoucnu vhodné či nutné upravit, přičemž účastníci se radí o dalších postupech, na základě kterých v budoucnu vznikne závazné stanovisko. V zápisech zaznívají názory, jež jsou z povinnosti poskytovat informace vyloučené ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., Ministerstvo odmítlo také jako nepřípadný odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 5As 28/2007-89, kterým nebyla řešena zcela analogická problematika.

Další argumentace žalobce ohledně definice interního pokynu žalovaný rovněž označil za nepřípadné, protože nesměřovaly ani proti výroku, ani proti odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí.Interní charakter požadovaných informací nebyl jako důvod odmítavého rozhodnutí uveden.

K odvolací námitce, týkající se chybného poskytnutí omezené informace, žalovaný uvedl, že Finanční ředitelství v Brně poskytnutí informací odmítlo rozhodnutím z důvodů v něm uvedených, a proto se již jednalo o omezení informace. K námitce žalobce, že odkazem na webové stránky Ministerstva financí a blíže nespecifikovaný finanční zpravodaj chce finanční ředitelství poskytnout pouze omezenou informaci, žalovaný uvedl, že se jedná o neodůvodněná tvrzení, jež postrádají oporu v obsahu napadených rozhodnutí. Pokud se žalobce domáhal poskytnutí informací obsažených v zápisech z porad metodiků, pak se jedná o informace ohledně názorů či budoucích rozhodnutí, jež ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. není povinný subjekt povinen poskytnout. Zápisy z porad metodiků nenaplňují ani znaky informace, jejichž poskytnutí by bylo možno vyvozovat z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 5 As 28/2007, na který odkazoval žalobce. Nad rámec odůvodnění odkázalo finanční ředitelství na webové stránky Ministerstva financí, obsahující informace z žalobcem dotazované oblasti. Z výše uvedeného je zřejmé, že finanční ředitelství se žalobci snažilo ozřejmit, že zápis z porady metodiků obsahuje záznam jednotlivých názorů na určitou situaci.Teprve po jejich mnohačetném projednávání a zaujetí aktuálního postoje Ministerstvo financí zveřejní svá konečná stanoviska k otázkám, které se dotýkají nebo mohou dotýkat daňových subjektů, a to veřejně přístupným způsobem na webu. Ve stavu, jak je názor uveden v zápisu z porady metodiků, nebyl nikdy označen jako závazný pro činnost jednotlivých pracovníků. I když to finanční ředitelství v rozhodnutí výslovně neuvedlo, je z obsahu odůvodnění zřejmé, že v tom spatřuje zásadní rozdíl mezi vnitřním pokynem (v případě projednávaném Nejvyšším správním soudem v v rozhodnutí č.j. 5 As 28/2007-89) a v projednávaném případě žádosti žalobce o sdělení informací zápisem z porad metodiků. Zápis z porady metodiků není pokynem nadřízeného orgánu zakládajícím disciplinární odpovědnost v případě jeho nedodržení a nejedná se tedy o informace týkající se výkonu veřejné správy navenek. Dotaz na informace v zápise z porady metodiků lze tedy označit za dotaz na jednotlivé názory. Z obsahu přiloženého zápisu č.j. 3536/05/FŘ130 ze dne 3.6.2005 zpracovaného Finančním ředitelstvím v Brně lze dovodit, že se v něm nacházejí stanoviska k jednotlivým ustanovením zákona č. 235/2004 Sb. a je požadováno, aby veřejnost byla informována o tom, jak bude postupováno v určitých věcech týkajících se daně z přidané hodnoty. Žalobce nesprávně označuje uvedené názory za závazná výkladová stanoviska k jednotlivým ustanovením daného zákona a vůbec se nezabývá otázkou závaznosti dodržení uvedených názorů či stanovisek obsažených v zápisech z porad metodiků jednotlivými pracovníky. Snaží se tak vyvolat dojem, že v případě porady metodiků se nejedná o diskusi pracovníků zabývající se určitou problematikou, ale vykládá toto shromáždění tak, že je nadřízeným orgánem direktivním způsobem sdělováno, jakým způsobem musí podřízené složky postupovat v určitých situacích. Na poradě jsou pouze formulované názory pro interní

potřebu ,bez vyjádření či odsouhlasení nadřízeného útvaru, a mají pouze informační charakter. Dokumentují pouze to, jaké otázky jsou momentálně řešeny a že lze očekávat jejich definitivní a závazné vyřešení. Často porady výstup v podobě zápisu nemají a pokud zápis vůbec vzniká, může mít velmi rozmanitý charakter, který nemusí korespondovat s předloženým zápisem, jež předložil žalobce. Výsledky těchto diskusí bývají vydávané ve finančním zpravodaji a na oficiálních webových stránkách, kde lze najít informace zveřejněné poté, kdy byly vydány individuálním žadatelům, k jejich konkrétním žádostem na základě zákona č. 106/1999 Sb. V duchu judikátu Nejvyššího správního soudu sp.zn. 5As 28/2007 nelze tyto zápisy z porad považovat za dokumenty obsahující pro správce daně závazné aplikační postupy stran jednotlivých ustanovení daňových zákonů. Ze všech těchto důvodů žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

Žalobce k podané žalobě zaslal soudu doplnění ze dne 13.5.2010, ve kterém uvedl, že v jiné věci žádal Finanční ředitelství v Hradci Králové o poskytnutí celého zápisu č. 5/2007ze dne 18.12.2007 č.j. 11859/07-0300-605539, včetně jeho příloh. I zde se jednalo o poskytnutí informací metodicko-koordinačního charakteru, neovlivňující jiné subjekty než služebně podřízené, a přesto žalobci Finanční ředitelství v Hradci Králové požadovanou informaci poskytlo. Je zde tedy zjevná nerovnost a nejednotnost v postupu při poskytování informací metodicko-koordinačního charakteru, která není ničím zdůvodněna. V doplnění k žalobě dále uvedl, že důvodem pro rozhodnutí o zamítnutí odvolání je skutečnost, že žalobce požadoval informace, na které povinnost poskytovat informace dle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, nedopadá. Dle žalovaného jsou požadované informace na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací vyloučeny z poskytování informací. K tomu žalobce uvedl, že požadované informace již existují, což žalovaný nezpochybnil, jen je nechce poskytnout. Proto se nejedná o budoucí rozhodnutí ani o vytváření nových informací. Pokud jde o samotný obsah požadovaných informací, jedná se o informace o názorech, ale nejedná se o dotazy na názory či budoucí rozhodnutí .Ustanovení § 2 odst. 4 zákona o informacích , kterým žalovaný argumentuje, dle žalobce na tuto věc vůbec nedopadá. Dále zaslal soudu zápis z porady metodiků, kterou již od Finančního ředitelství v Brně obdržel dříve. Jeho požadavkem proto bylo poskytnutí konkrétních informací, tedy dalších zápisů z porady metodiků, a nevidí důvod, proč mu tato informace poskytnuta nebyla. Dne 15.6.2011 pak zaslal žalobce Městskému soudu v Praze rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1As 107/2011-69 ze dne 9.10.2011, který má vztah k projednávané věci a kterým byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24.6.2011, č.j. 10Af 35/2011-34.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že žalobce podal Finančnímu ředitelství v Brně dne 13.5.2008 žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., kterou s odvoláním na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 5As 28/2007 požadoval poskytnutí všech informací, obsažených v zápisech z porady metodiků Finančního ředitelství v Brně a Ministerstva financí týkajících se výkonu daňové správy, upravující aplikační postupy stran zákona č. 337/1992 Sb., zákona č. 586/1992 Sb., zákona č. 593/1992 Sb. a zákona č. 235/2004 Sb. Vzhledem k tomu, že žádost neobsahovala všechny náležitosti dle ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., vyzvalo Finanční ředitelství v Brně dne 21.5.2008, aby doplnil svoji žádost tak, aby z ní bylo patrné, kterému povinnému subjektu je určena a že se žadatel domáhá poskytnutí informací ve smyslu tohoto zákona. Na tuto výzvu reagoval žalobce dne 5.6.2008 a žádost doplnil tak , že žádá o poskytnutí všech informací obsažených v zápisech z porady metodiků Finančního ředitelství v Brně a Ministerstva financí týkající se výkonu daňové správy, tedy činnosti finančních úřadů a Finančního ředitelství v Brně, jakožto orgánu veřejné moci navenek, ve vztahu k daňovým subjektům, upravujícím

aplikační postupy stran jednotlivých ustanovení zákona č. 337 /1992 Sb. v jeho platném znění, jednotlivých ustanovení zákona 586/1992 Sb. v jeho platném znění , zákona č. 593/1992 Sb. v jeho platném znění.

O žádosti žalobce bylo rozhodnuto rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně č.j. 11854/08-1500-703157 ze dne 2.7.2008, kterým byla žádost o poskytnutí informace odmítnuta. V odůvodnění tohoto rozhodnutí finanční ředitelství uvedlo, že odkaz žadatele na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 5As 28/2007 nepovažuje s ohledem na obsah žádosti za případný. V řízení pod sp.zn. 5As 28/2007 rozhodoval Nejvyšší správní soud o žádosti, v níž žadatel požadoval informace, která hlediska finanční úřad bere v úvahu při poskytování daňových úlev podle ustanovení § 55a zákona č. 337/1992 Sb., tedy v tomto případě požadoval žadatel informace týkající se výkonu veřejné správy navenek. V projednávaném případě však žadatel požadoval poskytnutí všech informací obsažených v zápisech z porady metodiků Finančního ředitelství v Brně a Ministerstva financí , týkající se výkonu daňové správy. K tomu Finanční ředitelství v Brně uvedlo, že porady metodiků pořádá Ministerstvo financí za účelem sjednocení informovanosti podřízených složek. Jak již vyplývá z názvu porady metodiků, není hlavním účelem přímo vydání řídících pokynů, ale sjednocení hlediska na postup v určitých situacích. Z uvedeného popisu účelu porady metodiků je zřejmé, že zápis z porady má metodicko-koordinační charakter a neovlivňuje jiné subjekty než služebně podřízené. Pokud žadatel žádal o poskytnutí informací obsažených v zápisech z porad metodiků, jedná se o informace na názory či budoucí rozhodnutí, jež ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1992 Sb., o svobodném přístupu k informacím, není povinný subjekt povinen poskytnout. V žalobcově obecně formulovaném požadavku na informace, týkající se výkonu daňové správy, tedy činnosti finančních úřadů a Finančního ředitelství v Brně navenek, s rozdělením dle aplikace jednotlivých daňových zákonů, odpovídá ucelená řada informací, které byly a jsou zveřejňovány na veřejně přístupných úředních deskách územních finančních úřadů nebo na elektronické adrese. Tyto informace jsou pravidelně uveřejňovány Ministerstvem financí ČR také v tištěné podobě ve finančním zpravodaji a správní orgán v rozhodnutí odkázal na elektronickou adresu, na které lze tyto údaje opakovaně vyhledat. Ze všech těchto důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 2.7.2008 se žalobce odvolal a v odvolání uvedl, že s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí nemůže souhlasit. Jakkoli Finanční ředitelství v Brně odkazovalo na internetové stránky a chce tím poskytnout omezenou informaci, nelze takový odkaz považovat za poskytovanou informaci, když se na uvedených stránkách požadované informace nenacházejí. Rovněž tak odkaz na finanční zpravodaj nelze považovat za relevantní poskytnutí omezené informace. Finanční ředitelství v Brně tak nedostálo povinnosti, kterou mu ukládá pro případ omezeného poskytnutí informace ustanovení § 12 odst. 1 citovaného zákona, podle kterého Finanční ředitelství v Brně postupovalo. Podle uvedeného ustanovení povinný subjekt všechna omezení práva na informace provede tak, že poskytne požadované informace, včetně doprovodných, po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Tak však Finanční ředitelství v Brně v projednávané věci nepostupovalo. Na poskytnutí požadovaných informací ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) nedopadá, neboť zde uvedená výjimka se týká pouze vnitřních pokynů obsahujících informace, které neovlivňují nikoho jiného mimo subjekty mající podle citovaného zákona povinnost poskytovat informace týkající se jejich rozhodovací činnosti. Zmiňované zápisy z porad metodiků Finančního ředitelství v Brně a Ministerstva financí nejsou dle žalobce vnitřním pokynem, na který by se vztahovalo ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) citovaného zákona. Žalobce požadoval, aby odvolací orgán rozhodl tak, že Finanční

ředitelství v Brně žalobci jmenovitě poskytne informace obsažené v zápisech z porady metodiků Finančního ředitelství v Brně a Ministerstva financí týkající se výkonu daňové správy, tedy činnosti finančních úřadů a Finančního ředitelství v Brně, jakožto orgánu veřejné moci navenek, ve vztahu k daňovým subjektům upravujícím aplikační postupy stran jednotlivých ustanovení zákona č. 337/1992 Sb., zákona 586/1992 Sb. a zákona 593/1992 Sb. a zákona 235/2004 Sb.

O žalobcově odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím Ministerstva financí, č.j. 43/6637/2008-431 dne 12.8.2008 tak, že odvolání žalobce se zamítá a potvrzuje se rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 2.7.2008 č.j. 11854/08-1500-703157. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že veškerá argumentace Finančního ředitelství v Brně odůvodňující zamítavé rozhodnutí je v souladu se zákonem č. 106/1999, o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Ministerstvo financí se ztotožnilo i s názorem Finančního ředitelství v Brně o nepřípadnosti odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 5As 28/2007, kterým nebyla řešena zcela analogická problematika. Další argumentace žalobce týkající se definice interního pokynu správního orgánu a vazeb vyplývajících z ustanovení § 11 a 12 zákona č. 106/1999 Sb. označil žalovaný za nepřípadné, neboť nesměřují proti výroku ani proti odůvodnění rozhodnutí , neboť interní charakter požadovaných informací nebyl důvodem odmítavého rozhodnutí. K odvolací námitce stran chybného poskytnutí omezené informace žalovaný uvedl, že finanční ředitelství poskytnutí informací odmítlo rozhodnutím a nemohlo se tedy již jednat o omezení informace. Nad rámec svých zákonných povinností žalobci poskytlo informaci, kde lze dohledat veškeré, pro daňové subjekty užitečné informace. V postupu Finančního ředitelství v Brně, které rozhodnutím požadované informace poskytnout odmítlo, nelze spatřovat žádné pochybení a není důvod pro jeho zrušení. Proto žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žalovaný v řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání a žalobce na ústním jednání netrval , vyjádřil tím žalobce i žalovaný souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání.

Soud posoudil věc takto:

Podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím v platném znění, při soudním přezkumu o odvolání na základě žaloby podle zvláštního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti , soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím na daný případ. Namítal, že jím požadované informace objektivně existují, což nezpochybnil ani sám žalovaný. Nemůže se proto jednat o informace o budoucím rozhodnutí nebo o vytváření nových informací. Nejde ani o dotaz na názory, protože žalobce požadoval informace o názorech. Má za to, že neexistuje žádný rozumný důvod, aby mu tato informace nebyla poskytnuta.Tuto námitku shledal soud důvodnou.

Povinnost poskytnout informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací (§ 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím).

Ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba vykládat tak, že se týká žádosti o informace , které dosud neexistují a povinný subjekt by je musel teprve vytvořit, aby mohl žalobci vyhovět. Pokud se však žádost o informace týká názoru, který již povinný subjekt zaujal, nelze požadovanou informaci podřadit pod ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.Je přitom nerozhodné,do jaké míry je požadovaná informace závazná, a to ať již pro služebně pořízené osoby nebo pro instančně podřízené správní orgány , nebo pro adresáty veřejné správy. Stejně tak není rozhodující, zda se jedná o názor oficiální. Podstatné je , že názor byl utvořen a vyjádřen při výkonu působnosti povinného subjektu. Ze správního spisu je zřejmé, že zápisy z porad metodiků objektivně existují(viz přílohy žalobce), tedy existují i žalobcem požadované informace. Městský soud v Praze , stejně jako Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 1 As 107/2011-70 ze dne 19. října 2011, dospěl k závěru, že žalobcovu žádost o informace nebylo možno odmítnout dle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný tak při výkladu tohoto ustanovení pochybil a nesprávně pod něj podřadil informace, jejichž poskytnutí žalobce požadoval. Žalovaný tedy nesprávně aplikoval výše uvedené ustanovení, které na věc nedopadá. To ovšem neznamená, že požadovaná informace musí být žalobci poskytnuta. V dalším řízení se bude žalovaný zabývat otázkou, zda je povinen požadované informace poskytnout a bude se rovněž muset vypořádat s tím, zda lze na požadované informace nahlížet jako na vnitřní pokyny ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm.a) zákona o svobodném přístupu k informacím, a to v souvislosti s argumentací žalobce, že se toto ustanovení na jím požadované informace nevztahuje.

Soud tedy shledal, že žaloba byla podána důvodně , a proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce měl ve věci úspěch. Soud žalobci přiznal žalobci náhradu za zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,-Kč .

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.
Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.
V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. prosince 2011

[redacted]
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
[redacted]